

Yola Çıktık Bir Kere Son

– AyselAKSÜMER · 18 Mayıs 2011

Yolculuk boyunca mışıl mışıl uyuyan Arda, gözlerini ovuşturarak etrafına bakındı.

- Babacığım, dinlenme teyzelerine gelmemize ne kadar kaldı? Çok sıkıldım!

ve arkasından gelen kahkahalar neredeyse arabayı sallamıştı. Egemen, dikiz aynasından oğlu Arda'ya sevgi dolu gözlerle bakmış ve cevap vermişti.

- Az kaldı koçum! Bu yolun sonunda karşımıza kocaman bir tesis çıkacak hem biz hem de arabamız dinlenecek.

Arda, iki elini de arabanın koltuğuna vurmuş, kaşlarını çatarak tepki vermişti.

- Bir daha bana gülmeyin tamam mı? Komik bir şey mi söyledim? Neden güldünüz öyle? Sizinle küstüm işte!

Egemen ve Serap hemen ciddileşmişlerdi. Oğullarının gururlarını incitmek, yapmak istedikleri belki de en son işti. Ne de olsa canları, kanlarıydı o. İki birden yok oğlum sana güler miyiz hiç! İnsanın bazen dili sürçüyor. Söz veriyoruz bir daha hiç gülmeyeceğiz! demiş ve biricik oğullarının gönlünü almışlardı. Arda "Anne sürçmek ne demek? diye sormuştu merakla gözlerle.

- Takılmak oğlum!

- Benim de dilim bazen dişlerime takılıyor onun gibi mi yani?

Serap, oğlunun anlayabileceği bir şekilde dilinin döndüğünce cevap vermeye çalıştı. Aklına işyerinde bir arkadaşının çocuğuyla ilgili anlattığı anısı gelmiş ve gülümsemişti. Arkadaşı, oğlu Onur'un her düşen süt dişi için yastığının altına kağıt para koyuyormuş. Bir seferinde yine düşen bir dişi için cüzdanında para aramış fakat bulamayınca bozuk para koymuş. Çocuğunun tepkisi çok ilginç olmuş. "Anneciğim şimdiye kadar düşen dişlerim sağlam olduğu için Allah baba hep bütün para bırakıyordu. Şimdi düşen dişimin çürük olduğunu fark etmiş demek ki küçük para koymuş. Serap, arkadaşısı bunu anlatırken kendi henüz evli olmadığı için o kadar etkilenmemişti. Ama şimdi benzer olaylarla karşılaştığı için arkadaşısının duyduğu heyecanın iki mislini kendi yaşıyordu. O da çocuğuyla ilgili her gelişmeyi arkadaşlarıyla bir an önce paylaşmak için can atıyordu.

Serap, hamileyken çocuk gelişimi ile ilgili o kadar çok kitap okumuştur ki. Ama doğum yapmanın çocuk

psikolojisini anlamak için yeterli olmadığını bir kez daha anlamıştı. Hamileliğin son aylarında göğüslerde biriken sütün doğumla birlikte akması gibi kendinden gelişmiyordu olgunluk! Her yaşanan sonrası edilen tecrübeye geliyordu anneliğin bilgeliği.

Biricik kızları Nilgün'den sonra kendilerine ikinci kez mutluluk yaşattıran Arda artık iyice konuşmaya başlamıştı. Küçük boyuna rağmen söylediği büyük sözler hayatlarına ayrı bir güzellik getirmişti. Serap, Arda'nın kıvrık saçlarını okşuyor, kelebek dokunuşu öpücükler bırakıyordu. Bir yandan da konuşuyordu.

- Egemen! Bu sözleri bir yerlere yazmalıyız. Büyüyünce açar okuruz. Dinlenme Teyzeleri! harika! Unutacağım diye çok korkuyorum. Nereden buluyor bu cümleleri! Ne yalan söyleyeyim çok şaşıyorum. Çok da hoşuma gidiyor.

- Aynen canım. Bence de yazmalıyız. Hatırlıyor musun? Bir kere bana "gitarın kabuğu nerede babacığım diye sormuştu. Önce ne demek istediğini çözememiştim. Sonra çalışma odamdan getirip Hadi babacığım gitarı kabuğunun içine koyalım da kirlenmesin demişti. O zaman ne kadar yaratıcı bir çocuk olduğunu bir kez daha anlamıştım.

Tekrar bir sessizlik oldu. Egemen, yorgun gözlerini daha da büyük açmaya çalışıyordu. Zaman zaman içinin geçtiğini hissediyor, derhal kendine geliyordu. Ama yol artık iyiden iyiye sarsmıştı. O da Arda gibi dört gözle dinlenme tesislerine varmayı düşünüyordu.

Serap, Nilgün'ün yastıktan düşen başını düzeltti ve saçlarını okşadı. "Melek kızım ne de güzel uyuyor diye düşündü. Birden yüz ifadesi mahsunlaştı. Bomboş gözlerle önce asfalta sonra trafik levhalarına baktı. "Keşke her insanın kendi geleceğinden daha önce geçmiş biri olsa ve her şeyi bildiği için adım başı önüne bir uyarı levhası koysa diye düşündü. Mesela bir yıl sonra ciddi bir rahatsızlık geçireceksin. Şu ilaçları şimdiden kullan ve önlemini al. Sonra bir uyarı daha "karşına bir fırsat çıkacak ve onu iyi değerlendirirsen işe gireceksin. Ya da bir çukur var dalgınsın dikkat etmezsen oraya düşüp ayağını kırabilirsin gibi. Ama ne yazık ki her insan kendi yolundan sadece ve sadece bir kez geçebiliyordu.

İç Anadolu Bölgesinin kuru havası yerini önce yoğun neme sonra boğucu sıcaklığa bırakmıştı. Egemen, hem direksiyon hem de teriyle mücadele etmekten bitap düşmüştü. Klimayı açınca bir süre sonra vücutları ürperiyor, üşüyorlardı. Bütün camları açarak hava almaya çalışınca da cereyan oluyordu.

Egemen, ara ara sırtını koltuktan uzaklaştırıyor ve rahatlamaya çalışıyordu. Arkası sırlıklam ter olmuş, şortu ise bacaklarına zambak gibi yapışmıştı. Bir an önce arabadan inmek, ayaklarını hareket ettirmek, elini yüzünü buz gibi sularla yıkamak istiyordu. Didim'e varmak için oldukça az bir zaman kalmıştı. Fakat sabrı da aynı oranda tükenmişti.

Bir anda olan olmuştu. Egemen haykırıyordu en güçlü sesiyle;

- Serap! Çocukları koru!

Serap, bir savaşçı gibiydi o anda. Çelikten bir zırh kuşanmıştı sanki. Kolları, umudun kanadı olmuş, bir kartal gibi çocuklarını sarıp sarmalamıştı. Arka koltuğun bir sağına bir soluna kayarken koruyucu pozisyonunu hiç bozmuyordu. Allah'ım ne olur yavrularıma bir şey olmasın diyordu içinden. Kendi ile ilgili tek bir düşüncesi dahi yoktu.

Egemen ise ölüm ve kalım arasındaki ince yol ayrımını, uzun yolda direksiyonu yaşamaya dair kırarak çizmeye çalışıyordu. Tek düşündüğü şey ise yola dökülen mucur illetine bulaşan tekerleklerini bu kara bataktan çıkartarak oğlu, kızı ve hayat arkadaşının hayatta kalmasını sağlamaktı.

Televizyonda yarış pistinde direksiyon hakimiyetini kaybedip tozu dumana katan pilotları izlerken bile yüreğinin kaldırmadığı sahnenin şimdi düpedüz ortasındaydı. Olayın şanssız kahramanı da kendisiydi. Oysa ralli pilotluğuyla uzaktan yakından ilgi ve alakası da yoktu. Araba da daha yeni aldıkları ve taksitlerini bile güçlkle ödedikleri bir araçtı. Egemen, arabada ailesi olduğunda trafik kurallarına daha da bir özen gösterirdi. Çünkü kendini ailesine karşı sorumlu hissedirdi. Ama şimdi emanete hıyanet ediyor gibi hissediyordu. Karısı ve çocuklarını yitirip kendisinin sağ kurtulma ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. Tek düşündüğü şey azgın bir boğa gibi sağa sola çarpan ve zigzaglar çizen arabasını ehliştirmek ve kenara çekmekti. Direksiyona sıkı sıkı asılırken frene basmamaya gayret gösteriyordu. Biliyordu ki yapacağı en ufak bir yanlışlık, arabanın takla atmasına neden olacaktı. Ailesinin hayatını riske sokamazdı. Bu esnada başı epeyce darbe almıştı. Fırdöndü gibi dönen araba nihayet sert bir şekilde durmuştu.

Ağlayarak gelinen dünyaya, bu sefer sessizlikle ikinci kez merhaba demişlerdi. Ne Egemen, ne Serap ne de çocuklardan çit çıkmıyordu. Aradan birkaç saniye geçmişti ki Arda ve Nilgün hüngür hüngür ağlamaya başladılar. Ardından da Serap. Egemen tam anlamıyla şoktaydı. Simsiyah saçlarının diplerinden dökülen terin soğukluğunu yüreğinde hissediyordu. Halen direksiyonu sımsıkı tutuyordu. Göz bebekleri yuvasından fırlayacakmış gibi büyümüşü. Dudakları kurumuş, genzini yakan lastik kokusuyla midesi bulanıyordu.

Karşı yönden gelen araçlar ise dehşet içinde arabayı izlemişler ve ellerinden bir şey gelmemenin çaresizliğiyle, tanımadığı bu insanlar için bildikleri bütün duaları etmişlerdi. Araba durduğu anda yanlarına koşmuşlardı. İlk gelen bir kamyon şoförüydü.

Arabanın kapısını hızla açtı ve yüreğinin sıcaklığını yüklediği elleriyle Egemen'in omuzlarını tuttu.

- Kardeş nasılsın? Olanı biteni korku filmi izler gibi eli kolu bağlı seyrettik! Verilmiş sadakanız varmış ki kurtuldunuz. Çok dua ettim size. Geçmiş olsun!

Egemen bomboş bakıyordu. Serap, olayın şokuyla sıkıca tuttuğu oğluna ve kızına halen aynı şekilde sarılıyordu. Arda, ıslak gözlerini sildi ve annesine bakarak konuşmaya başladı.

- Anne nerede o dinlenme teyzeleri! Ben çok sıkıldım.

Serap, yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Şimdi geçirdikleri kazanın büyüklüğünü daha da iyi kavrayabiliyordu. Bir mucizeydi bu! Kurtulmuşlardı. Kamyon şoförüne şükran dolu gözlerle baktı ve yorgun bir ses tonuyla teşekkür etti.

Adam çekingen bir sesle:

- Yenge! Mola verdiğim yerde ekmek arası bir şeyler yaptırmıştım. Bir de açılmamış suyum var. Renginiz bembeyaz olmuş. İyi gelir size ve çocuklarınıza. Hemen getireyim.

Olayı o anda bizzat gören ve yardım için duran araçlar ise küçük bir konvoy oluşturmuştu. Her biri kendi çapında yardım edebilme yarışına girmişlerdi. Kimi kolonya uzatıyor kimi teskin edici, moral verici sözler sarf ediyordu.

Kamyon şoförü bir elinde köfte ekmek diğer elinde içme suyuyla tekrar belirdi. Yiyeceği Serap'a uzattı. Suyu ise Egemen'e kendi eliyle içirdi ve kalan suyu da avuçlarına dökerek yüzüne serpmesini istedi. Egemen, suyu içince boynu bükülmüş ve solmaya yüz tutmuş bir bitkinin yeniden dirilişi ve dimdik duruşu gibi gözle görülür bir şekilde kendine gelmeye başlamıştı.

- Teşekkürler. Allah razı olsun senden!

sözü, kenetlenen dudaklarının arasından bir solukta çıkıverdi.

Adam derin bir of çekti ve gülümsedi.

- Oh be! Dünya varmış! Kardeş ahraz oldun sandım! Şükür dilin çözüldü. Büyük geçmiş olsun! Ha bu arada usta şoförmüşsün! Her babayiğidin harcı değil iyi kurtardın arabayı!

- Arabanın ne önemi var! Karım ve çocuklarımı kurtardım ya! Araba kimin umurunda?

- Haklısın! Ben de olsam senin gibi düşünürdüm. Hastaneye götüreyim mi sizi?

Egemen arkasını döndü.

Serap :

- Biz iyiyiz Egemen! Yalnız hemen hareket etmeyelim. Lütfen duralım biraz! Bacaklarım titriyor.

Egemen ve Serap aynı anda arabadan dışarı çıkıp kendilerine yardım eli uzatan kişilere tek tek teşekkür ettiler. Türk insanı ne kadar da yardımseverdi. Hayatlarında ilk kez yüzlerini gördükleri bu insanlar, aileden biri gibi kucak açmışlar, kendilerine gelene kadar da başlarında beklemişlerdi. Hatta kamyon şoförü yiyeceğine bile hiç düşünmeden vermişti.

Egemen, buğulanmış gözleriyle etrafındaki insanlara baktı ve minnettar bir şekilde konuştu.

- Allah sizden razı olsun. Bana ve aileme gösterdiğiniz ilgi için çok teşekkür ederim. Asla sizleri unutmayacağım. Ankara'ya yolunuz düşerse size evimin kapısı sonuna kadar açıktır. Bizim için yolunuzdan oldunuz. Allah'a şükür biz iyiyiz. Biraz sonra da yola çıkarız. Sizin beklemenize gerek yok. Hakkınızı helal edin hepiniz! Hep bir ağızdan gelen “Helal olsun sözleriyle birlikte bütün araçlar olay yerinden ayrılmışlardı.

Serap'ın gözleri dolu dolu olmuştu. Egemen ise kaldıkları yerden yola devam etmenin gerekliliğini bilmesine rağmen bir türlü güç toplayamıyordu. Arda ve Nilgün'ün arabanın penceresinden “Babacığım hadi gitmiyor muyuz? sorusuna kısa bir sessizlikten sonra “Elbette ki gideceğiz yavrum. Merak etmeyin siz diyerek cevap verdi.

Dağın eteklerinde tipi gibi yola yağın araçların arasında olduğu yerde erimeden kalakalmış beyaz bir kar tanesi kadar yalnızdılar. Egemen, karısının elinden tutarak arabaya doğru ilerledi. Kapılar kapanmış, kontak anahtarı çevrilmişti. Artık onlar da yola yaşıyorlardı tıpkı tipi gibi.

SON

Aysel AKSÜMER

Değerli Seçki Kuruluna ve dostlarıma teşekkür ediyorum. Saygılarımla.